

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Ministerstvo financí
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. MF-12557/2020/3903-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 4. 8. 2020 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6. 2. 2020, č. j. MSK 20518/2020, kterým bylo v rámci přezkumného řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 12. 8. 2019, sp. zn. MUFO_S 4147/2017, kterým nebylo vyhověno její žádosti ze dne 17. 7. 2017 (správně ze dne 18. 7. 2017 – pozn. krajského soudu) o vrácení poplatků za kopírování písemností ze správních spisů.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát, protože ve výroku rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje není uvedeno, že se věc vrací Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí k dalšímu řízení. Výrok a odůvodnění rozhodnutí žalovaného si tudíž odporují, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že zrušením rozhodnutí bez dalšího došlo k odklizení vadného rozhodnutí, které bylo výsledkem řízení nesprávně vedeného podle správního řádu a které bránilo projednání žádosti v daňovém řízení. Dále žalobkyně namítla, že rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu byla vydána nepřislušnými orgány vzhledem k tomu, že o její žádosti rozhodoval stavební úřad; s odkazem na § 13 zákona č. 183/2016 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) měl přezkumné řízení vést odbor územního plánování a stavebního řádu krajského úřadu a o odvolání žalobkyně mělo rozhodovat Ministerstvo pro místní rozvoj. Má tedy za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nicotná.
3. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a k námitce absence výroku o vrácení věci Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí uvedl, že pouze tímto způsobem bylo možno dosáhnout toho, aby bylo možno vést daňové řízení o žádosti žalobkyně ze dne 18. 7. 2017 podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a zákona o správních poplatcích. Je tomu tak proto, že správní poplatek je ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu daní a při správě poplatku je správní úřad podle § 10 daňového řádu v postavení správce daně a je povinen se řídit ustanoveními daňového řádu. Pokud se jedná o námitku nepřislušnosti správních orgánů k rozhodnutí ve věci, odkázal zcela na napadené rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 18. 7. 2017 byla žalovanému doručena žádost žalobkyně o vrácení poplatků za kopírování ze správních spisů, konkrétně ze spisu.
 - a) sp. zn. MUFO_S 1938/2017 ve věci společného územního a stavebního řízení, poplatek ve výši 15,- Kč;
 - b) sp. zn. MUFO_S 723/2017 ve věci územního rozhodnutí o umístění stavby, poplatek ve výši 50,- Kč;
 - c) sp. zn. MUFO_S 2610/2017 ve věci kontrolní prohlídky podle § 133 odst. 1 stavebního zákona, poplatek ve výši 20,- Kč;
 - d) sp. zn. MUFO_S 2881/2017 ve věci obnovy společného řízení, poplatek ve výši 70,- Kč;

- e) sp. zn. MUFO_S 40559/2016 ve věci obnovy řízení, poplatek ve výši 25,- Kč;
f) sp. zn. MUFO_S 3296/2017 ve věci pokračování obnovy řízení, poplatek ve výši 20,- Kč

5. Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí poté, co usnesením ze dne 8. 8. 2017 č. j. MUFO 24929/2017 spojil řízení o vrácení jednotlivých poplatků do společného řízení, o žádosti rozhodl dle 21. 8. 2017 tak, že žádosti nevyhověl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nejsou splněny požadavky pro vrácení poplatků podle § 7 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích ve znění pozdějších předpisů, neboť úkony byly provedeny (kopie byly předány žalobkyni), poplatky za tyto úkony jsou vyměřeny v Sazebníku a zároveň žalobkyně není osobou osvobozenou od poplatků. Dále uvedl, že se v daných případech nejednalo o pořízení kopie z daňového spisu, ale o pořízení kopie ze spisů vedených ve věci řízení dle stavebního zákona, a proto nelze uvedené ustanovení Sazebníku v tomto případě použít.
6. Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí rozhodnutím ze dne 5. 12. 2017 vedeným pod sp. zn. MUFO_S 723/2017 vrátil žalobkyni zaplacený správní poplatek ve výši 45,- Kč za pořízení kopie územního rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017. K navrácení správního poplatku došlo z důvodu, že po uhrazení částky bylo zjištěno, že žalobkyně měla být zahrnuta do okruhu účastníků územního řízení, a proto jí mělo být uvedené územní rozhodnutí zasláno správním orgánem.
7. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 180/2017-31, bylo rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 21. 8. 2017 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Následně rozhodl tento správní orgán rozhodnutím ze dne 12. 8. 2019, sp. zn. MUFO_S 4147/2017 o nevyhovění žádosti žalobkyně ve věci vrácení poplatků za kopírování písemností. Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala k podepsanému soudu žalobu, která byla usnesením ze dne 16. 6. 2020, č. j. 25 A 201/2019-22 odmítnuta; kasační stížnost žalobkyně proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Afs 262/2020-33.
8. K podnětu žalobkyně ze dne 3. 8. 2020 k provedení přezkumného řízení rozhodl Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 6. 2. 2020, č. j. MSK 20518/2020 v rámci přezkumného řízení podle § 97 odst. 3 zákona správního řádu o zrušení rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 12. 8. 2019, sp. zn. MUFO_S 4147/2017. Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. V něm shledal správný postup krajského úřadu a mj. dále zdůraznil, že zrušením rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí došlo k odklizení vadného rozhodnutí, které bylo výsledkem řízení nesprávně vedeného podle správního řádu a které bránilo projednání žádosti v daňovém řízení, přičemž nyní po rozhodnutí krajského úřadu je naopak umožněno takové řízení vést.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

10. Krajský soud nepřisvědčuje žalobní námitce, podle které absencí výroku o vrácení věci k dalšímu řízení Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí v rozhodnutí krajského úřadu v rámci přezkumného řízení je znemožněno rozhodnout nyní o žádosti žalobkyně ze dne 18. 7. 2017 o vrácení poplatků. Zrušením rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu totiž nedošlo k zastavení řízení o žádosti žalobkyně, nýbrž byl dán zcela zřetelný pokyn nadřízeným správním orgánem Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí vést nově řízení podle daňového řádu a vydat ve věci v intencích daňového řádu a zákona o správních poplatcích nové rozhodnutí. Tento postup akceptoval také žalovaný a krajský soud s ním ztotožňuje. Je zřejmé, že postupem správních orgánů v rámci přezkumného řízení nemohlo dojít k dotčení práv žalobkyně jí namítaným způsobem.
11. Jako nedůvodnou shledal soud také námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí krajského úřadu. V této souvislosti lze zcela odkázat na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Afs 262/2020-33 (tedy ve věci žalobkyně týkající se právě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6. 2. 2020 vydaného v přezkumném řízení), podle kterých

„Za nicotný ve smyslu § 77 správního řádu je třeba považovat správní akt, jenž trpí natolik intenzivní a závažnou vadou, že v jejím důsledku dochází k faktické neexistenci samotného správního aktu (viz nálezy ÚS ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09, srov. též např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007 - 53). Důvodem nicotnosti by mohla být též skutečnost, že správní akt vydal k tomu věcně nepříslušný správní orgán. Tak tomu ovšem v nyní souzeném případě nebylo.

Podle § 95 správního řádu rozhoduje v přezkumném řízení správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu uvádí, že nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, rozumí se nadřízeným správním orgánem orgánu obce krajský úřad. V nyní posuzované věci vydal rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumného řízení, Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (žalovaný). Jeho nadřízeným správním orgánem je proto krajský úřad, jenž také v přezkumném řízení správně rozhodoval. Konkrétně se jednalo o jeho Odbor vnitra a krajský živnostenský úřad, do jehož kompetence patří rovněž správa daní. Stěžovatelka tedy nesprávně odkázala na § 13 stavebního zákona obsahující výčet kategorií stavebních úřadů, které jsou správními orgány příslušnými rozhodovat ve věcech územního plánování, resp. ve věcech stavebních. O takovou věc se v posuzovaném řízení nejednalo.

O odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu bylo poté příslušné rozhodovat Ministerstvo financí, nikoliv Ministerstvo pro místní rozvoj, jak se domnívá stěžovatelka. Do kompetence Ministerstva financí totiž podle § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, spadá správa daní, a tedy i řízení o vrácení správního poplatku, o které v rozhodnutí žalovaného šlo (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. Komp 3/2016 – 56).

Rozhodnutí v přezkumném řízení tedy vydaly věcně příslušné orgány, a nelze je považovat (ani z jiných důvodů) za nicotné.“

Shodu s prvopisem potvrzuje

Závěr a náklady řízení

12. S ohledem na uvedené soud tedy žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. února 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu